

Arrest

nr. 232 466 van 12 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot teruggrijping van 29 januari 2020.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de nationaliteit van Djibouti te hebben en geboren te zijn op X.

Op 29 januari 2020 komt de verzoekende partij aan met een vlucht vanuit Doha. Zij is op dat moment in het bezit van een paspoort en van een F-kaart. Bij controle door de grenspolitie is gebleken dat de F-kaart sinds 18 mei 2018 gesupprimeerd was.

Op 29 januari 2020 neemt de verwerende partij de beslissing tot teruggrijping. Diezelfde dag werd de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats genomen. Dit is de thans bestreden beslissingen. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Op 29.01.2020 om 18:30 uur, aan de grensdoorlaatpost Zaventem, werd door ondergetekende

de heer / mevrouw :

naam [H.] [A.] voornaam [Z.]

geboren op 20.11.1967 te Djibouti geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Djibouti (Rep.) wonende te [....]

houder van het document paspoort nummer [...]

afgegeven te Djibouti op : 19/05/2012

[...]

afkomstig uit Doha met QR193 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(c) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)²

Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. Haar verblijfsvergunning (F-Kaart) werd gesupprimeerd sinds 18.05.2018.”

2 Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Wat betreft de beslissing tot teruggrijping is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. De verwerende partij stelt dat het hoogdringende karakter van de vordering ook niet ter discussie staat.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.3.1. Het standpunt van de verzoekende partij

De verzoekende partij licht als volgt haar middel toe:

” [...]

B. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het I lof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2 Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving » en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoekster.

*Verzoekster meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende reden:
Haar hele kernfamilie is woonachtig in BELGIË. Ze maakt immers al minstens sinds 2014 een koppel uit met de heer DE WOLF Jean-Pierre, met wie zij eveneens wettelijk samenwoont.
Het feit dat zij enige tijd gescheiden geleefd hebben van elkaar, doet niets af aan de duurzaamheid van hun relatie en hun intenties om samen een levensgemeenschap te blijven houden.*

C. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verweerster, ten onrechte geen rekening houdt met de gezinssituatie van verzoekster, alsook het feit dat zij in haar thuisland instond voor de zorgen van haar zieke moeder tijdens de periodes van haar afwezigheid van het Belgische grondgebied.

Indien verweerster op zorgvuldige wijze had gehandeld, en verzoekster had gevraagd om stukken ter rechtvaardiging van haar afwezigheid en haar banden met BELGIË, dan had zij ontegensprekelijk vastgesteld dat er geen reden is om verzoekster de toegang tot het grondgebied te weigeren, laat staan beslissing tot terugdrijving af te leveren.

2. Verweerster heeft in strijd met het zorgvuldigheid beginsel nagelaten om dit alles in rekening te brengen.

D. Schending van het redelijkheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog over te gaan tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten. "

2.3.2. Beoordeling

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In casu blijkt dat de verzoekende partij op 21 mei 2014 een wettelijke samenwoning is aangegaan met de heer JP. W. In navolging van deze wettelijke samenwoning en na onderzoek van het parket werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart in navolging van haar aanvraag voor verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op 7 oktober 2014. Voorts blijkt uit het verslag van de federale politie – nationale luchthaven afdeling grenscontrole dat de verzoekende partij op 9 mei 2018 van haar adres in België “gesupprimeerd” werd waardoor de heer JP.W. sinds 9 mei 2018 als “alleenstaande” geregistreerd staat. De verzoekende partij betwist niet dat zij van 18 januari 2018 tot 29 januari 2020 in Djibouti verbleven heeft. De verzoekende partij stelt dat ze naar Djibouti gegaan is om voor haar zieke moeder te zorgen. De verzoekende partij betoogt dat het feit dat zij enige tijd gescheiden geleefd heeft van haar partner niets afdoet aan de duurzaamheid van hun relatie en hun intenties om samen een levensgemeenschap te blijven behouden. De verzoekende partij betoogt dat ze nog steeds een relatie heeft met de heer JP.D. en dat hij haar vliegtuigticket betaald heeft om terug te keren naar België. De verzoekende partij brengt geen enkel begin van bewijs bij om haar verklaringen te onderbouwen. Ter terechtzitting legt de advocaat van de verzoekende partij een verklaring op eer neer. In dit schrijven verklaart de heer JP.D. dat hij nog steeds een relatie met de verzoekende partij heeft en dat hij graag zou hebben dat ze weer naar huis komt. Ook deze verklaring op eer van de heer JP. D. wordt door geen enkel begin van bewijs verder onderbouwd.

De Raad benadrukt dat het begrip ‘gezin’ niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele *de facto* partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). De Raad erkent dat het feit dat een koppel niet samenwoont, omwille van professionele of sociale redenen, op zich geen afbreuk doet aan de stabiliteit, duurzaamheid of standvastigheid van een relatie. (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 65). Daadwerkelijk fysiek samenwonen kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het verleden een relatie heeft gehad met de heer JP.D., doch legt de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs voor dat deze relatie is blijven voortduren gedurende haar tweejarig verblijf in Djibouti. Tussen de kennisgeving van de bestreden beslissing en het indienen van het beroep heeft de verzoekende partij ruimschoots de tijd gehad om bewijsstukken te verzamelen die aantonen dat, alhoewel ze de gedurende twee jaar in Djibouti verbleven heeft, ze nog een partnerrelatie met de heer JP.D. onderhield. Op een verklaring op eer na, brengt de verzoekende partij geen begin van bewijs bij waaruit blijkt dat er nog heden nog sprake is van een standvastige relatie. In de nota met opmerkingen wordt terecht gesteld dat: *“Zij gaat er verder met haar ongestaafd betoog aan voorbij dat uit het Rijksregister is gebleken dat zij sedert 09.05.2018 is gesupprimeerd waardoor de Heer [D.] als “Alleenstaande” staat geregistreerd. Verzoekster toont met haar ongestaafd betoog het tegendeel niet aan, noch brengt zij bewijzen bij waaruit zou kunnen blijken dat zij nog steeds een duurzame relatie met haar partner, die zij niet kon bereiken en die haar evenmin in de aankomsthal stond op te wachten, zou onderhouden. Er wordt verder geen begin van bewijs voorgelegd waaruit zou blijken dat de Heer [D.] verzoekster zou hebben opgezocht in het gesloten centrum, noch een begin van verklaring waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoekster en de Heer [D.] nog steeds een duurzame relatie onderhouden.”*

In casu toont de verzoekende partij *prima facie* op geen enkele wijze *in concreto* aan dat zij in België een privé- of gezinsleven leidt dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM. De Raad benadrukt dat wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het nochtans in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te

tonen, *quod non in casu*. Voorts toont de verzoekende partij niet aan met welke gekende elementen de verwerende partij geen rekening gehouden zou hebben alvorens de bestreden beslissing te nemen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is op het eerste gezicht niet ernstig.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont *prima facie* niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de minister niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. De verzoekende partij betwist immers niet dat ze niet in het bezit is van een geldig visum en dat haar F-kaart gesupprimeerd is.

Het enig middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient bijgevolg verworpen te worden.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier,

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

M. RYCKASEYS